

Kitab Daniel - Nomer Satus Patang Puluh Siji

Mbabar Wigati Profetik tumrap Balining Kapapaan lan Présidhèn Kaping Wolu

Jeff Pippenger

2024-03-17

Saiki kita lagi nliti kanthi temenan sipat-sipat kenabian saka sajarah nalika kapausan bali menyang dhampar bumi minangka sirah kaping wolu, yaiku saka pitu sirah. Kita nindakake mangkono supaya kanthi teliti bisa ngidentifikasi sipat-sipat kenabian saka sajarah nalika présidhèn kaping wolu, yaiku saka pitu présidhèn, ngrampungaké pambentukan gambar kéwan paus. Kita wis miwiti pertimbangan kita bab bebener-bebener iki kanthi Gunung Karmèl lan dina lairé Herodès. Loro-loroné ilustrasi suci iku makili angger-angger Minggu sing bakal enggal teka ing Amérika Sarékat, kang uga diwakili ing ayat patang puluh siji saka Daniel bab sewelas.

Panjenengané uga bakal mlebet ing tanah kamulyan, lan akèh nagara bakal ditumpes; nanging iki bakal uwal saka astané, yaiku Edom, Moab, lan para pangarsa saka bani Amon. Daniel 11:41.

Raja lor palsu lumebu ing tanah kang mulya ing ayat iku. Tanah kang mulya ing sajarah Israèl kuna iku tanah Yehuda, lan dipratandhakaké minangka tanah kang kebak mili susu lan madu, lan marga saka iku, ing antarané sabab-sabab liyané, tanah iku dadi mulya. Tanah iku mulya awit Kristus milih kutha krajané, yaiku Yérusalèm, minangka papan Padalemané, lan kutha panggonan Panjenengané milih nempataké asmané.

Wiwit ing dina nalika Ingsun nuntun umatingSun metu saka tanah Mesir, Ingsun ora milih sawijining kutha saka ing antarané sakehé taler Israèl kanggo yasa padaleman, supaya asmaSun ana ing kono; lan Ingsun uga ora milih wong siji waé kanggo dadi panguwasa atas umatingSun Israèl. Nanging Ingsun wis milih Yérusalèm, supaya asmaSun ana ing kono; lan Ingsun wis milih Dawud supaya mréntah umatingSun Israèl. 2 Babad 6:5, 6.

Tanah Yéhuda sacara harfiah iku tanah kamulyan tumrap Israèl kuna sacara harfiah, lan Amérika Sarékat iku tanah Yéhuda sacara rohani, yaiku tanah kamulyan tumrap Israèl modhèren sacara rohani.

“Nalika nagara kang diparingake déning Gusti minangka pangungsèn tumrap umaté, supaya padha bisa ngabekti marang Panjenengané manut tuntunaning ati nuraniné dhéwé, nagara kang sajroning pirang-pirang taun suwe wis katutupan déning tamènging Kang Mahakuwaos, nagara kang wis diparingi sih-rahmat déning Allah kanthi ndadèkaké iku papan panyimpenané agama Kristus kang murni,—nalika nagara iku, lumantar para panggawé undhang-undhangé, nyingkur asas-asas Protestantisme, lan maringi panyengkuyung marang murtading Roma sajroning ngowahi-angowahi

angger-anggeré Allah,—ing wektu iku pakaryan pungkasaning manungsa dosa bakal kawedhar.” Signs of the Times, June 12, 1893.

Sawisé ratu lor palsu ngalahaké ratu kidul (tilas Uni Soviet), ing ayat patang puluh, ing taun 1989, banjur ngrebut tanah kamulyan (Amérika Serikat). Ing ayat patang puluh siji tembung “countries” iku tembung tambahan, lan ora sakabèhé trep, amarga nalika hukum Minggu diberlakokaké, “akeh” sing kasirnakaké iku sawijining golongan wong sing wis mangertèni bédané antarane Sabat dina kapitu lan dina srengéngé, sadurungé hukum Minggu iku teka.

“Pangowahan dina Sabat iku minangka pratandha utawa cap panguwasa gréja Roma. Wong-wong kang, kanthi mangertèni tuntutan pepakon kaping papat, milih netepi Sabat palsu minangka gantiné Sabat kang sejati, kanthi mangkono padha nyaosaké pakurmatan marang panguwasa kang mung déning panguwasa iku waé bab mau dipréntahaké. Caping kéwan iku yaiku Sabat kapapalan, kang wis ditampani déning jagad minangka gantiné dina kang wus katetepaké déning Allah.

“Nanging wektu kanggo nampa tandha kéwan, kaya sing wis katetepaké ana ing ramalan, durung tekan. Mangsa panggodhèn durung teka. Ana wong-wong Kristen sejati ing saben gréja, kalebu uga ing pasamuwan Roma Katulik. Ora ana wong siji waé sing bakal dipidana sadurungé nampani pepadhang lan wus weruh kuwajibaning angger-angger kaping papat. Nanging manawa pranatan iku metu kanggo ngetrapaké Sabat palsu, lan nalika swara seru saka malaékat katelu ngélingaké manungsa supaya aja nyembah kéwan lan reca-gambarané, garis pamisah bakal katarik kanthi cetha ing antarané kang palsu lan kang sejati. Banjur wong-wong sing isih tetep nerusaké panerak bakal nampa tandha kéwan ana ing bathuké utawa ana ing tangané.”

“Kanthi langkah kang cepet kita lagi nyedhaki mangsa iki. Nalika gréja-gréja Protestan bakal manunggal karo kakuwasan sekuler kanggo nyangga sawijining agama palsu, amarga nentang agama iku para leluhuré biyèn nandhang panganiaya kang paling sengit, mula Sabat kepausan bakal dileksanakaké kanthi wewenang gabungan saka gréja lan nagara. Bakal ana murtad nasional, kang pungkasane mung bakal rampung ing karusakan nasional.” Bible Training School, 2 Februari 1913.

Golongan “akeh” sing katumpes ing angger-angger Minggu sing bakal enggal rawuh, yaiku wong-wong sing bakal dipundhawuhi tanggung jawab marang pepadhang dina Sabat, yaiku pepadhang sing kaparingaké kanggo wektu iku, kang dadi titik balik lan krisis ing sajarah pasamuwan lan uga bangsa-bangsa. Golongan iku yaiku pasamuwan Adventisme Laodikia sing wis tekan pungkasané pangumbara ing ara-ara samun pambrontakan. Ana ing kono wong-wong mau dipunmuntahaké saka cangkemé Gusti kanggo kalanggengan. Adventisme Laodikia yaiku wong-wong sing katimbangan marang pepadhang malaékat katelu, manawa ing Kades pisanan ing sajarah 1844 nganti 1863, utawa ing Kades kapindho ing sajarah 2001 nganti tekan angger-angger Minggu.

Panjenengané banjur ngandika marang wong mau, “Kanca, kepriyé enggonmu bisa mlebu ing kéné tanpa nganggo sandhangan manten?” Wong mau banjur meneng tanpa

bisa mangsuli. Raja banjur ngandika marang para abdi, “Iketen tangan lan sikilé, gawanen lunga, lan buwangana menyang pepeteng ing sanjabané; ana ing kono bakal ana tangisan lan kertakan untu.” Amarga akèh sing katimbalan, nanging mung sathithik sing kapilih. Matius 22:12–14.

Swaraning malaékat kaping telu, apa ing taun 1844, utawa 2001, iku minangka panggilan marang pahargyan palakrama. “Akeh” sing katumpes nalika hukum Minggu, yaiku “akeh” sing nampik sandhangan palakrama, yaiku kabeneraning Kristus, lan malah banjur dadi pérangan saka rombongan palakramaing para ratu sapuluh marang sundhaling Roma. Kanggo palakrama iku, wong bisa tetep ngagem sandhangané dhéwé, awit samubarang kang dibutuhaké kanggo nyingkiraké cacadé mung supaya kawastanan nganggo asmaning sundhal kang mrentah para ratu sapuluh.

Lan ing dina iku pitu wong wadon bakal nyekel siji wong lanang, karo matur: Aku bakal mangan roti kawula piyambak, lan nganggo sandhangan kawula piyambak; namung mugi kawula kasebat dening asma panjenengan, supados kawula kasirnakake ing kanisthan kawula. Yesaya 4:1.

Wong-wong mau gagal ing pacoban dhahar kang kapisan, awit padha milih mangan roti kagungane dhewe, tinimbang roti saka swarga. Wong-wong mau gagal ing pacoban kapindho nalika mesthine padha ngluhurake Gusti Allah kanthi mratelakake watak-Ning Panjenengane, nanging malah padha milih nganggo sandhangan kagungane dhewe. Wong-wong mau gagal ing pacoban cetha kang katelu, awit padha mratelakake jeneng (watak) sato galak mau, amarga padha milih nampik jeneng (watak) Kristus. Tujuane Nimrod mbangun sawijining kutha (negara), lan menara (gréja), ing panyebutan Babel kang sepisanan, yaiku supaya dhèwèké bisa ndadekake jeneng kanggo awaké dhéwé.

Lan wong-wong mau padha kandha, “Ayo, kita padha ngedegaké kutha lan menara kanggo kita, sing pucaké bisa nganti ing langit; lan ayo kita padha gawé jeneng kanggo kita dhéwé, supaya kita aja kabuyaraké ana ing salumahing bumi kabèh.” Purwaning Dumadi 11:4.

Jeneng iku sawijining pralambang watak, lan watak kenabian saka kewan kawolu, yaiku kang asalé saka pitu iku, yaiku sipat pindho saka gabungan Greja (menara) lan Nagara (kutha). Ing mangsa krisising dina-dina wekasan, manungsa bakal kapérang dadi rong golongan.

“Mung bisa ana rong golongan. Saben pihak kanthi cetha kacap nganggo meterai saka Gusti Allah kang gesang, utawa nganggo tandha kewan galak iku utawa patungé. Saben putra lan putri Adam milih salah siji: Kristus utawa Barabas minangka pimpinane. Lan sakehé wong kang mapanake awaké ing sisihé wong-wong kang ora setya kuwi padha ngadeg ana ing sangisoré panji irengé Iblis, lan kaanggep wus nampik Kristus sarta ngremehake Panjenengané. Wong-wong mau kaanggep kanthi sengaja nyalib Sang Pangéraning urip lan kamulyan.” Review and Herald, January 30, 1900.

Siji golongan bakal makili gambaring kéwan galak, lan golongan sijiné bakal makili gambaré Kristus. Sing siji bakal ngagem sandhangan pengantèné Kristus, lan golongan sijiné bakal ngagem “sandhangané dhéwé.” Siji golongan bakal mangan panganan swarga, lan sijiné bakal mangan “roti dhéwé.” Golongan sing mangan roti dhéwé lan tetep ngreksa sandhangané dhéwé iku makili “akèh wong” sing wis katimbali déning swarané malaékat katelu, lan wong-wong iku ya iku “akèh wong” sing bakal katumpes déning angger-angger Minggu sing enggal bakal teka. Upayané kanggo nebus kahanané sing wis ilang nalika wataké padha kawedhar ana ing krisis angger-angger Minggu iku minangka pangarep-arep palsu, yaiku yèn wong-wong mau bisa nampa asmane sundel saka Roma, tumindak mangkono bakal ngilangaké “cela” wong-wong mau.

Ing wektu iku, sawetara wong pilihan kaangkat dadi panji tumrap wong satus patang puluh papat ewu, lan banjur ana golongan liyané ing ayat patang puluh siji sing banjur “uwal” saka tangan raja palsu saka sisih lor. Tembung Ibrani sing diterjemahaké dadi “uwal,” ing ayat patang puluh siji, tegesé uwal kaya déné amarga lunnyune, lan définisiné ngemu gagasan kaya nyekel sabun ing banyu, lan merga lunnyune sabun kuwi, sabun iku mlesèt metu saka tanganmu. Unsur pokok saka définisi tembung iku, nalika dipigunakaké ing basa Ibrani, yaiku yèn apa waé sing uwal kuwi, sadurungé uwal, tau ana ing sangisoré pangwasané apa waé sing diuwali.

Ing ayat patang puluh siji, kasampurnakaké pakumpulan telu-lapis antarané naga, kéwan galak, lan nabi palsu.

“Para Protestan ing Amérika Sarékat bakal dadi sing kapisan nguluraké tangané nyabrang jurang kanggo nyekel tangané Spiritualisme; padha bakal nggayuh ngliwati telenging jurang kanggo salaman karo kakuwasan Roma; lan ing sangisoré pangaribawané pakempalan telu iki, nagara iki bakal ngetutaké lakuné Roma kanthi ngidak-idak hak-haké nurani.” *The Great Controversy*, 588.

Nalika Amérika Sarékat gandhèng tangan karo Perserikatan Bangsa-Bangsa, lan kapausan ing hukum Minggu, ana saklompok umat kang sadurungé wis ana ing tangan kapausan, kang banjur “oncat” saka tangan ratu lor palsu mau. Umat iku sadurungé dicekel ana ing cengkeraman kakuwasan kepausan. Umat iku dilambangaké ing pésta ulang taun Hérodès déning Yohanes Pembaptis, kang nalika semana ana ing tawanan pakunjaran-pakunjaran Romawi, ngentèni pati utawa kaluwaran. Golongan umat kang oncat saka panangkaran kapausan ing wektu hukum Minggu iku, dilambangaké déning telung taler, lan kanthi mangkono nglambangaké susunan telu-lapis Babil modhèren.

Ing wektu iku uga, swara kapindho saka Wahyu pasal wolulas nyeluk wong-wong mau supaya mlayu metu saka Babil, supaya padha aja mèlu nampa paukuman-paukumané sing nalika iku wiwit kaleksanan. Swara kapindho iku yaiku swarané Kristus, nanging iku makili swarané wong satus patang puluh papat ewu sing nalika iku lagi martakaké pekabarane malaékat katelu kanthi swara banter. Nalika wong-wong sing uwal saka tangan (lambang katundhukan), padha uwal saka tangané ratu Lor palsu, banjur padha nemu tangané Ratu

Lor sing sajati.

Ing Gunung Karmèl para nabi Baal padha dipatèni, lan minangka déwa palsu sing kakaroné lanang, wong-wong mau nggambaraké Nagara, déné para nabi Asytarot nggambaraké Gréja. Élia matèni para nabi Baal, mangkono nandhani pungkasané karajan kaping enem, sanadyan agama Protestantisme murtad kaya sing dilambangaké déning Salome isih tetep kaawakili. Salome, Protestantisme Murtad, minangka Salome, nggodha Hérodès, lan sepuluh ratu sarujuk mlebu ing sawijining aliansi Gréja lan Nagara karo sirah kaping wolu, kang asalé saka pitu sirah iku. Salome iku wong wadon sing dadi pepénginané Hérodès sing laku sumbang marang kulawargané ana ing sajroning atiné.

Nanging Aku ngandika marang kowé, manawa saben wong kang ndeleng wong wadon kanthi pepénginan hawa nepsu marang dhèwèké, iku wus laku jina karo dhèwèké ana ing sajroning atiné. Matius 5:28.

Napsu sumbang Herod sing incestuous ana ing atiné, wis nyawijèkaké badané loro ana ing atiné, mula saka kuwi dhèwèké dadi siji karo Salome.

Mulané wong lanang bakal ninggal bapané lan biyungé, lan bakal manut raket marang bojoné: lan wong loro iku bakal dadi daging siji. Purwaning Dumadi 2:24.

Ing pésta ulang tahuné Hérodès, Hérodès lan Salomé dados manunggal, lan Hérodès, ingkang dipratandhani déning Akhab, punika dados kepala saking sepuluh ratu ing karajan lor. Ing wekdaling undhang-undhang Minggu ingkang enggal rawuh, karajan kaping enem saking kéwan bumi punika rampung nalika sungu-sungu ingkang sampun dados satunggal sungu, ingkang makili gabungan saking sungu Pasamuwan lan Nagara (gambar kéwan punika), dipatèni déning Élia. Salomé lajeng nggodha Hérodès, dados satunggal kaliyan piyambakipun, lan ngayahi supados piyambakipun maringi separoning karajanipun (Nagara saindenging jagad) dhateng ibunipun (Pasamuwan saindenging jagad). Salomé lajeng sampun ngrebat panguwaos dhateng Akhab lan sepuluh taleripun, awit sepuluh ratu punika sadaya sarujuk satunggal kaliyan sijiné.

Lan sungu sepuluh kang kokdeleng iku sepuluh ratu, kang durung nampa kraton; nanging padha nampa panguwasa kaya para ratu sajroning sawatara wektu bebarengan karo kéwan iku. Wong-wong mau saiyeg saeka praya, lan bakal masrahaké kakuwasan lan kekuwatané marang kéwan iku. Wahyu 17:12, 13.

Kéwan kang padha diparingi kakuwatan lan daya déning wong-wong mau iku yaiku kéwan kang ditumpaki déning si sundel. Kéwan iku nglambangaké watak gambar mau, yaiku gabungan antarané Greja lan Nagara, kanthi wong wadon (Greja) nguwasani sesambungan iku, awit iki sawijining palakraman Latin, ing ngendi jeneng kulawarga iku jenengé bojo wadon, lan ing ngendi wong wadon mrentah marang wong lanang, minangka pambrontakan marang sesambungan palakraman kang sejati.

Marang wong wadon iku Panjenengané ngandika: Kasangsaranmu lan metengmu bakal Dakakehake banget; kanthi kasusahan kowé bakal nglairaké anak-anak; lan

pepénginanmu bakal marang bojomu, lan dhèwèké bakal mrentah marang kowé.
Purwaning Dumadi 3:16.

Para ratu sepuluh iku satunggal pikiran lan satunggal manah.

“Pangentasan 17:13–14 dipunpetik. ‘Iki padha saiyeg saeka praya.’ Bakal ana ikatan pasamuwan kang universal, siji karukunan ageng, satunggaling konfederasi saking kakiyatan-kakiyatané Iblis. ‘Lan bakal masrahaké kakuwasan lan daya marang kéwan iku.’ Mangkono katuduhaké kakuwasan kang padha, kang sawenang-wenang lan nindhes marang kabébasan agami, kabébasan kanggo ngabekti marang Allah manut tuntunaning ati nurani, kaya dene kang kapratélakaké déning kapausan, nalika ing jaman kapungkur nganiaya wong-wong kang wani nampik manut marang ritus lan upacara-upacara kaagaman Rum.”

“Ing peperangan sing bakal ditindakaké ing dina-dina wekasan, kabèh kakuwatan rusak sing wis murtad saka kasetyan marang angger-anggeré Yéhuwah bakal nyawiji nglawan umaté Allah. Ing peperangan iki Sabat saka pepakon kaping papat bakal dadi titik prakara sing gedhé; awit ing pepakon Sabat, Sang Panyipta Angger-angger Agung netepaké jati dhiriné minangka Kang Nitahaké langit lan bumi.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, 983.

Para sapuluh ratu, kang pimpinane iku Ahab, utawa Herodes, wus kabujuk déning Salome, putriné Herodias. Perserikatan Bangsa-Bangsa, kang ing wekdal hukum Minggu kabujuk déning Salome, yaiku agama palsu saka Protestantisme murtad, lan kang biyèn dadi karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci, njupuk panguwasa nguwasani karajané sapuluh ratu, kang kabèh sarujuk maringaké setengah saka karajané marang agama Katulik. Wong-wong mau netepaké putusan iki kanthi swara sarujuk kabèh, awit kabèh para ratu wis kabujuk déning tarian panggodhané Salome. Wong-wong mau sarujuk nyawijèkaké kakuwatané kang manunggal menyang pakaryan matèni wong-wong kang dilambangaké déning Yohanes Pembaptis.

Kéwan galak iku (Perserikatan Bangsa-Bangsa) dipréntah déning sawijining raja utama (putriné Izebel). Izebel wis nuntun putriné supaya miwiti sesambungan jina lan sumbang karo Hérodès lan para raja liyané, awit dhèwèké iku ibuné para sundel. Dhèwèké iku mucikariné putriné dhéwé. Hérodès, Ahab, lan Perserikatan Bangsa-Bangsa kasil digodha déning nabi palsu, yaiku Amerika Serikat. Amerika Serikat mandheg dadi karajan kaping nem nalika para nabi Baal dipatèni, lan para nabi Asytarot (Salome) sanalika dadi kakuwatan sing mréntah karajan kaping pitu, awit iku ndadèkaké kaping pindhoné ing jagad apa sing lagi waé kasil ditindakaké ing Amerika Serikat.

Sang kéwan galak iku para ratu sing ana ing sajroning sesambungan karo putriing wanita tuna susila mau, lan wanita tuna susila iku yaiku wong wadon sing mrentah ing sadhuwuring sang kéwan galak. Gusti Yésus nggambarake pungkasaning sawijining perkara lumantar wiwitaning sawijining perkara. Kaya dene gambaran wolung karajan ing Wahyu pasal pitulas mbukak segelé wolung karajan ing Daniel pasal loro, mangkono uga sang kéwan

galak lan wong wadon sing nunggang ing sadhuwuring sang kéwan galak mbukak segel sawijining kayekten kenabian liyane, yaiku sing dhedhasar marang bab kang kapisan makili bab kang pungkasan.

Wahyu bab pitulas iku minangka rujukan pungkasan tumrap karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci, lan mulane nuntut supaya Daniel bab loro, kang dadi rujukan kapisan tumrap karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci, miturut kabutuhan kenabian uga kudu makili wolung karajan, kang karajan kaping wolu iku asalé saka pitu mau. Mangkono uga, paukuman tumrap wanita lan kéwan sing ditumpaki ing bab pitulas, kudu diwakili ing paukuman kapisan tumrap sundel mau ing taun 1798.

Malaékat mau ngandharaké marang Yokanan nalika wiwitaning bab pitulas, yèn dhèwèké arep ndudukaké pangadilan tumrap sundel gedhé mau lan tumrap kéwan galak kang ditumpaki déning dheweke. Kaping pisan sundel mau diadili wis dimangertèni kanthi trep minangka taun 1798 nalika kapausan nampa tatu patié, lan wektu wekasan tekan. Nanging nalika sawijining “wektu wekasan” digambarake ana ing sajarah ramalan, tansah ana loro pratandha dalam kang dilambangaké déning para pribadi. Lairé Harun lan saduluré Musa iku minangka wektu wekasan ing sajarah iku. Loro pratandha dalam mau mratipaké lairé Yokanan Pambaptis, lan nem sasi sawisé kuwi seduluré, Gusti Yésus, saéngga nandhani wektu wekasan kanggo sajarah iku. Ing pungkasaning panangkaran pitung puluh taun, kang mratandhani wektu wekasan ing taun 1798, Darius lan ponakané, Kores, iku loro pratandha dalam saka wektu wekasan. Bareng bebarengan, wong loro mau mratipaké Reagan lan Bush sing kapisan, ing wektu wekasan taun 1989.

Taun 1798, yaiku wektu wekasan nalika kitab Daniel kabukak segelé ana ing sajarah Millerit, nandhani pati profetik saka unsur pulitiking kéwan saka Katulik. Jendral Napoleon, yaiku Berthier, mlebu langsung menyang Vatikan, nyekel paus lan mungkasi wewenang pulitiking kéwan saka Katulik. Setaun sawisé iku, ing taun 1799, wong wadon kang wus nunggang kéwan mau sajroning abad-abad, kang diwakili déning paus, mati ana ing panangkaran. Pengadilan marang sundel iku kalebu uga pengadilan marang kéwan kang dienggo déning dheweke kanggo mrentah bangsa-bangsa. Wahyu pasal pitulas negesaké loro-loroné, yaiku pengadilan marang kéwan, lan uga marang sundel kang mrentah lan nunggang ing sadhuwuring kéwan iku.

“Jagad iki kapenuhan prahara, perang, lan pasulayan. Nanging ana ing sangisoring siji sirah—pangwasaning kapausan—umat bakal manunggal kanggo nglawan Allah ana ing pribadine para seksi-Né.” Testimonies, volume 7, 182.

Endhas kaping wolu, yaiku kang asalé saka pitu, iku minangka kakuwasan kapapaan sing mrentah nguwasani kéwan galak kang kawangun saka sepuluh ratu sing dipréntah déning putriing sundhal sing nunggangi kéwan galak mau. Unsur-unsur kraton kaping wolu, yaiku kang asalé saka pitu, kudu katitik ana ing présidhèn kaping wolu lan sing pungkasan, sing asalé saka pitu présidhèn, nalika patungé kéwan galak kawangun ana ing sajroning Amérika Sarékat. Gabungan sungu-sungu murtad saka Republikanisme lan Protestantisme kudu

nduwèni sawijining “endhas” sing mrentah nguwasani patungé kéwan galak, lan panguwasa iku bakal dadi diktator kang linuwih banget.

Kita badhé nerusaké pasinaon punika ing artikel salajengipun.

Kidung utawa Masmuré Asaf. Dhuh Allah, mugi Paduka aja meneng waé; mugi Paduka aja ngedhem, lan aja meneng waé, dhuh Allah. Awit lah, para satru Paduka padha gawe geger; lan wong-wong kang sengit marang Paduka padha ngangkat sirah. Wong-wong mau wus ngrancang pitutur licik nglawan umat Paduka, lan padha rembugan nglawan para kekasih Paduka kang kapingit. Wong-wong mau padha ngucap: Ayo, padha kita tumpes supaya aja dadi bangsa manèh; supaya jeneng Israel aja diéling-éling manèh. Awit wong-wong mau padha rembugan bebarengan kanthi sakrasa; padha seserikatan nglawan Paduka: kémah-kémah Édom, lan wong Ismaèl; Moab, lan wong Hagarèn; Gebal, lan Amon, lan Amalèk; wong Filistin bebarengan karo para penduduk Tirus; Asyur uga gabung karo wong-wong mau; padha nulungi para anaké Lot. Sela. Masmur 83:1-8.